

Kanaāniete

Pūlis mēģināja nomētāt Jēzu viņa vārdu, nevis viņa veikto brīnumu dēļ.

Kanaāniete

“Es jums esmu parādījis daudz labu darbu no sava Tēva; par kuru no šiem darbiem tu mani apmētā? Jūdi atbildēja un sacīja viņam: Mēs tevi nemētājam par labu darbu, bet par zaimošanu; jo, būdams vīrietis, jūs pats sev kļūstat par Dievu ”(Jāņa 10:32 -33).

“Un, kad Jēzus tur aizgāja, viņš devās uz Tiras un Sidonas rajoniem. Un, lūk, kāda kanaāniete, kas bija atstājusi šo apkārtni, sauca: Kungs, Dāvida Dēls, apžēlojies par mani, ka mana meita ir nožēlojami dēmonizēta. Bet viņš neatbildēja ne vārda. Un Viņa mācekļi, piegājuši pie Viņa, lūdza Viņu, sacīdami: Atvadies, kurš mūs klieudz. Un viņš atbildēja un sacīja: Mani sūtīja tikai pie Izraēla nama pazudušajām avīm. Tad viņa pienāca un pielūdza viņu, sacīdama: Kungs, palīdzi man! Bet viņš atbildēja un sacīja: Nav labi ņemt bērnu maizi un mest kucēniem. Un viņa sacīja: Jā, Kungs, bet suņi ēd arī no drupām, kas nokrīt no viņu saimnieku galda. Tad Jēzus atbildēja un sacīja viņai: Sieviete, liela ir tava ticība! Ļaujiet to izdarīt jūsu vietā, kā vēlaties. Un no tās stundas viņas meita tika atveseļota ”(Mt 15:21 -28).

Ārzemju ticīgais

Pārmetis farizejiem, domājot, ka kalpošana Dievam ir

līdzvērtīga cilvēku tradīciju ievērošanai (Marka 7: 24-30), Jēzus un viņa mācekļi devās uz Tīras un Sidonas zemēm.

Evaņģēlists Lūkass skaidri norāda, ka svešās zemēs Jēzus iegāja kādā mājā un nevēlējās, lai viņi zinātu, ka viņš tur atrodas, tomēr nebija iespējams paslēpties. Grieķu sieviete, asins Syro-feniķiete, kurai bija nešķīsta gara pārņemta meita, dzirdot par Jēzu, sāka viņu lūgt padzīt no meitas garu, kas viņu mokīja.

“Jo sieviete, kuras meitai bija nešķīsts gars, dzirdot viņu, gāja un metās pie viņa kājām” (Mk 7:25).

Evaņģēlists Metjū aprakstīja, ka sieviete pameta apkārtni un sāka raudāt, sakot:

– Kungs, Dāvida dēls, apžēlojies par mani, ka mana meita tiek nožēlojami dēmonizēta! Bet, neskatoties uz lūgumiem, Jēzus nelikās viņu dzirdējis.

Atšķirībā no daudziem citiem, kas dzirdēja par Jēzu, kanaāniete paziņoja unikālu patiesību:

– “Kungs, Dāvida dēls, apžēlojies par mani ...”.

Sieviete nav saucusi pēc burvja, burvja, dziednieka, brīnumdara, ārsta utt., Bet gan sauca pēc Dāvida Dēla. Kamēr Izraēlas bērni apšaubīja, vai Kristus patiešām ir Dāvida, Dieva Dēla, dēls, kanaāniete sauca pilnīgu pārlicību: – Kungs, Dāvida Dēls ...

“Un viss pūlis brīnījās un sacīja: Vai tas nav Dāvida Dēls?” (Mt 12:23).

Svētajos Rakstos Dievs bija apsolījis, ka Mesija būs Dāvida dēls, un Israēla ļaudis ar nepacietību gaidīja viņa atnākšanu. Dievs bija apsolījis, ka Dāvida pēcnācējs saskaņā ar miesu uzcelš namu Dievam un Izraēla valstība tiks nodibināta virs visām valstībām (2. Sam. 7:13, 16). Tomēr tas pats pareģojums skaidri norādīja, ka šis pēcnācējs būs Dieva Dēls, jo pats

Dievs būs viņa Tēvs un pēcnācējs – viņa Dēls.

“Es būšu viņa tēvs, un viņš būs mans dēls; un, ja es nākšu pārkāpt, es viņu sodīšu ar cilvēku kātu un ar cilvēku dēlu svītrām ”(2. Sam 7:14).

Kaut arī viņa ir dzimusi Dāvida namā, jo Marija bija Dāvida pēcnācēja, rakstu mācītāji un farizeji noraidīja Mesiju. Kaut arī Raksti ļoti skaidri pateica, ka Dievam ir Dēls, viņi neticēja Kristum un noraidīja iespēju, ka Dievam ir Dēls

“Kas uzkāpa debesīs un nokāpa? Kas slēdza vējus jūsu dūrēs? Kas piesēja ūdeņus apgērbam? Kas nodibināja visus zemes galus? Kāds ir tavs vārds? Un kā sauc jūsu dēlu, ja jūs to zināt? ” (Salamana 30: 3).

Saskaroties ar Jēzus jautājumu: “Kā viņi saka, ka Kristus ir Dāvida dēls?” (Lk 20:41), viņa apsūdzētāji nespēja atbildēt, kāpēc Dāvids pravietiski sauca savu dēlu par Kungu, ja bērnu ziņā ir vecāku godināšana, nevis bērnu vecāku cienīšana (Lk 20:44), tomēr, ko šī ārzemju sieviete dzirdēts par Kristu bija pietiekams, lai secinātu, ka Kristus ir Dieva Dēls, kuru Dāvids sauca par Kungu.

Kaut arī ārzemiece, sieviete dzirdēja par Kristu, un informācija, kas viņu sasniedza, lika viņai secināt, ka Kristus ir apsolutais Mesija, Dāvida sēkla “Lūk, tuvojas dienas, saka Tas Kungs, kad es celšu Dāvidam taisnīgu zaru; un, būdams ķēniņš, viņš valdīs un rīkosies gudri un īstenos tiesu un taisnīgumu zemē ”(Jer 23: 5).

Sievietes sauciena dēļ mācekļi bija satraukti un lūdza Kristu viņu sūtīt. Tas bija tad, kad Jēzus atbildēja uz mācekļiem: – mani sūtīja tikai pie Izraēla nama pazudušajām avīm.

Neskatoties uz atrašanos svešā zemē, Jēzus uzsvēra savu misiju “Viņš nāca pēc savējiem, bet savējie viņu nepieņēma” (Jāņa 1:11); “Zudušās avis ir bijušas mana tauta, viņu gani viņus ir nepareizi darījuši, kalnos viņi tos novirzījuši; no

kalna līdz kalnam viņi gāja, viņi aizmirsa savu atpūtas vietu” (Jer 50: 6).

Kad Israēla ļaudis aizmirsa par „atpūtas vietu”, Dievs sūtīja viņu dēlu, kas dzimis no sievietes, paziņot viņiem:

“Nāciet pie manis visi, kas esat noguruši un nomocīti, un es jums ļaušu atpūsties” (Mt 11:28);

“Par savu Dēlu, kurš pēc miesas ir dzimis no Dāvida pēcnācējiem” (Rom. 1: 3).

Pieaicinot savus ļaudis, sakot: – Nāciet pie manis, visi, kas esat noguruši un nomocīti, Jēzus sevi uzskata par piepildījumu tam, ko pravietoja Jeremijas mute.

Mesijas ļaudis viņu noraidīja, bet kanaāniete piegāja pie Jēzus un pielūdza viņu, sacīdama:

– Kungs, palīdzi man!

Evaņģēlists Metjū skaidri norāda, ka, tā kā sieviete bija lūgusi Kristus palīdzību, viņa Viņu pielūdz. Jo viņš kļiedza:

– Kungs, palīdzi man! Sievietes lūgums bija pielūgt Dāvida Dēlu.

Dzirdējusi par Jēzu, sieviete ticēja, ka Viņš ir Dāvida Dēls, un vienlaikus uzskatīja, ka Kristus ir Dieva Dēls, jo viņa pielūdza Viņu, lūdzot palīdzību. Evaņģēlists skaidri norāda, ka lūgšana Kristum piešķirt viņam dāvanu atbrīvot meitu no šī briesmīgā ļaunuma, kas cilvēkiem ir neiespējams, ir pielūgšana.

Sievietes pielūgšanai acīmredzot nebija nekādas ietekmes, kā Jēzus teica:

– *Nav labi ņemt bērnu maizi un mest kucēniem.* Kristus atbilde sievietei papildināja Kristus reakciju uz mācekļiem.

Evaņģēlista Marka pierakstā ir precīzi norādīta Kristus frāze: “Ļaujiet bērniem vispirms būt apmierinātiem; jo nav ērti ņemt bērnu maizi un mest kucēniem ”(Marka 7:27). Jēzus uzsvēra, ka viņa misija ir saistīta ar Izraēlas namu, un tās ievērošana būtu pielīdzināma ģimenes cilvēka rīcībai, kurš ņem maizi no saviem bērniem un dod to kucēniem.

Kanāniešu sievietes atbilde ir pārsteidzoša, jo viņa, salīdzinot ar suņiem, nedarbojās patīkami, un atbild:

– Jā, Kungs, bet kucēni ēd arī no drupām, kas nokrīt no viņu saimnieka galda. Viņa apstiprina to, ko Jēzus viņai teica, tomēr uzsver, ka viņa meklēja pārtiku nevis saviem bērniem, bet gan drupām, kas pieder kucēniem.

Tai sievietei ar drupu no Dāvida Dēla galda bija pietiekami, lai atrisinātu viņas problēmu. Viņa parādīja, ka nedomāja ņemt maizi no bērniem, kuriem bija tiesības būt dalībniekiem pie galda, taču pietiek ar drupu, kas nokrita no Dāvida Dēla galda.

Tieši tad Jēzus viņam atbildēja:

– Ak, sieviete, liela ir tava ticība! Ļaujiet to izdarīt jūsu vietā, kā vēlaties. Un no šīs stundas sievietes meita bija vesela.

Ir svarīgi atzīmēt, ka kanāniešu sieviete tika apmeklēta tāpēc, ka viņa uzskatīja, ka Kristus ir Dieva sūtnis, Dāvida Dēls, Tas Kungs, nevis tāpēc, ka Jēzu aizkustināja izmisušas mātes stāvoklis. Tas nav tēva vai mātes izmisums, kas liek Dievam nākt palīgā cilvēkiem, jo □□Kristus, lasot Svētos Rakstus praviešā Jesaja, kurš saka

“Tā Kunga gars ir pār mani ...” viņš teica: “Šodien šie Raksti ir piepildījušies jūsu ausīs” (Lūkas 4: 20).

Rakstu liecība

Daudziem, kas sekoja Kristum, bija līdzīgas vajadzības kā kanāniešu sievietei, tomēr šī māte izcēlās no pūļa ar divu būtisku patiesību atzišanu:

1. ka Kristus bija Dāvida Dēls un
2. Dieva Dēls, Tas Kungs.

Kaut arī Kristus tika nosūtīts pie Izraēla nama pazudušajām avīm, sludinot evaņģēliju un darot daudz brīnumu, Izraēla bērni uzskatīja Jēzu Kristu par vēl vienu pravieti.

– “Daži, Jānis Kristītājs; citi, Eliass; un citi, Jeremija vai kāds no praviešiem ”(Mt 16:14).

Tā kā Jēkaba bērni neatzina Jēzu par Dieva sūtni, cilvēka dēlu, Kristus uzrunāja savus mācekļus:

‘Un tu, kas tu mani saki?’. Tas bija brīdis, kad apustulis Pēteris brīnišķīgi atzinās (atzina), ka Kristus ir dzīvā Dieva Dēls.

Tā kā jūdi nevarēja redzēt, ka Kristus ir absolūtais Mesija, kaut arī viņiem ir Svētie Raksti, patiesa Dieva liecība par savu Dēlu, Jēzus pavēlēja mācekļiem nevienam šo patiesību nedeklarēt.

“Tad viņš pavēlēja saviem mācekļiem nevienam nestāstīt, ka viņš ir Jēzus Kristus” (Mt 16:20).

Kāpēc Jēzus nevēlējās, lai mācekļi paziņotu, ka Viņš ir Kristus?

Tāpēc, ka Jēzus vēlējās, lai cilvēki tic Viņam saskaņā ar Rakstiem, jo visi viņi ir tie, kas par Viņu liecina. Tas ir tāpēc, ka Jēzus skaidri norāda, ka: viņš nepieņēma cilvēku liecību, un, ja viņš liecinātu par sevi, viņa liecība nebūtu patiesa “Ja es liecinu par sevi, mana liecība nav patiesa” (Jāņa 5:31) un ka Tēva (no Rakstiem) liecība bija patiesa un

pietiekama "Ir vēl viens, kas par mani liecina, un es zinu, ka viņa liecība par mani ir patiesa" (Jāņa 5:32).

Lai gan mēs saprotam, ka Jānis Kristītājs liecināja par Kristu, tomēr viņa liecība bija patiesības liecība "Jūs sūtījāt vēstnešus pie Jāņa, un viņš liecināja par patiesību" (Jāņa 5:33), tas ir, viss, ko Baptists teica, bija tieši saistīts ar Rakstiem, jo patiesība ir tikai Dieva vārds (Jānis 17:17).

Tagad Jēzus nevēlējās, lai viņa mācekļi atklāj, ka Viņš ir Kristus, jo viņš nesaņem liecību no cilvēkiem (Jāņa 5:34), pirms Viņam bija lielāka liecība, Tēva liecība, un visiem cilvēkiem ir jātic liecībai, ka Dievs Svētajos Rakstos pierakstījis par savu Dēlu "Jūs meklējat Rakstus, jo domājat, ka viņos ir mūžīgā dzīvība, un tie par mani liecina" (Jāņa 5:39).

Ticība Dievam neizriet no brīnumiem, pirms liecības, ko pravieši paziņoja par patiesību (Jāņa 4:48). "Brīnumu" stāstīšana nav patiesības apliecinājums. Apustulis Pēteris skaidri parāda, kas ir liecinieks: "Bet Tā Kunga vārds paliek mūžīgi. Un šis vārds ir evaņģelizēts jūsu starpā" (1. Pēt. 1:25). Liecināt nozīmē runāt Dieva vārdu, runāt to, ko saka Svētie Raksti, cilvēkiem paziņojot, ka Kristus ir Dieva Dēls.

Mūsdienās daudzu uzsvars tiek likts uz cilvēkiem un viņu paveiktajiem brīnumiem, taču Bībele skaidri norāda, ka apustuļu kalpošana nebija balstīta uz brīnumiem, bet gan uz vārdu. Pētera pirmā runa Jeruzalemes iedzīvotājus pakļāva Svēto Rakstu liecībai (Apustuļu darbi 2:14 -36). Pat pēc tam, kad klībs dziedināja pie tempļa durvīm, viņš aizrādīja savus klausītājus, lai viņi nebūtu pārsteigti par brīnumaino zīmi (Ap 3:12), un pēc tam izklāstīja Rakstu liecību (Ap 3:13 -26).

Kad ebreji nomētā akmeni ar Stefanu, viņš bija līdzīgs Jānim Kristītājam, liecinot par patiesību, tas ir, izskaidrojot

liecību, ko Dievs sniedza par savu Dēlu, paziņojot Rakstus dusmīgajam pūlim (Ap 7:51 -53).

Ja Stefans skaitītu brīnumainas zīmes, viņš nekad netiktu nomētāts ar akmeņiem, jo cilvēku noraidījums ir saistīts ar evaņģēlija vārdu, nevis ar brīnumainām zīmēm (Jāņa 6:60). Pūlis gribēja nomētāt Jēzu viņa vārdu dēļ, nevis viņa veikto brīnumu dēļ.

“Es jums esmu parādījis daudz labu darbu no sava Tēva; par kuru no šiem darbiem tu mani apmētā? Jūdi atbildēja un sacīja viņam: Mēs jūs nemētājam ar akmeņiem par labu darbu, bet par zaimošanu; jo, būdams vīrietis, jūs pats sev kļūstat par Dievu ”(Jāņa 10:32 -33).

Daudzi redzēja brīnumu, ko Kristus izdarīja kanaāniešu sievietes labā, tomēr pūlis, kas sekoja viņam, neatzinās, ka Jēzus ir Dāvida Dēls, kā to darīja viņa, dzirdot par mūžīgo vārdu – Tā Kunga vārdu, kas paliek mūžīgi. Izraēlas ļaudīm tika dots klausīties Rakstus, taču viņiem trūka sievietes kānaānietes, kura, dzirdot par Jēzu, uzticējās un sauca par Dāvida Dēlu un pielūdza viņu.

Sievietes atšķirība slēpjas tajā, ka viņa dzirdēja un ticēja, kamēr pūlis, kas sekoja Kristum, redzēja brīnumus (Mt 11:20–22), izskatīja Svētos Rakstus (Jāņa 5:39) un kļūdaini secināja, ka Jēzus bija tikai Pravietis. Viņi noraidīja Kristu, lai viņiem nebūtu dzīvības (Jāņa 5:40).

Kānaāniešu sievietē un daudzos pagāniem, kas ticēja, Jesajas sludinājums ir piepildīts:

“Mani meklēja no tiem, kas mani neprasīja, es atradu no tiem, kas mani nemeklēja; Es teicu tautai, kas nebija nosaukta pēc manis: Šeit es esmu. Šeit es esmu ”(Is 65: 1).

Tagad mēs zinām, ka (ticība nāk dzirdot) un dzirdot ar Dieva vārdu, un ar to, ko sieviete dzirdēja, bija pietiekami, lai ticētu “Kā tad viņi piesauks to, kam nav ticējuši? Un kā lai

viņi tic tam, par kuru nav dzirdējuši? un kā viņi dzirdēs, ja nav, kas sludinās? ” (Rom 10:14). Ikviens, kurš dzird un tic, tiek svētīts, jo pats Jēzus teica:

”Jēzus viņam sacīja: Jo tu mani redzēji, Tomass, tu ticēji; svētīgi ir tie, kas nav redzējuši un tomēr ticējuši ”(Jāņa 20:29).

Kā ticēja kanāniete, viņa ieraudzīja Dieva godību “Jēzus viņam sacīja: Vai es jums neesmu sacījis, ka, ja jūs ticat, jūs redzēsiet Dieva godību? (Jāņa 11:40), atšķirībā no Izraēlas iedzīvotājiem, kuri cerēja ieraudzīt pārdabisko, lai viņi varētu ticēt “Viņi sacīja viņam: Kādu zīmi tad tu liecini, lai mēs redzētu viņu un ticētu tev? Ko tu dari? ” (Džo 6:30).

Tagad Dieva godība tiek atklāta Kristus sejā, nevis brīnumainās operācijās “Tāpēc, ka Dievs, kurš teica, ka gaisma spīd no tumsas, spīd mūsu sirdīs, lai apgaismotu zināšanas par Dieva godību Jēzus Kristus priekšā” (2Ko 4: 6). Glābj Tā Kunga sejas spilgtums, kurš slēpa savu seju no Israēla bērnu nama “Es gaidīšu To Kungu, kurš slēpj savu seju no Jēkaba □ nama, un gaidīšu viņu” (Iz 8:17; Ps 80: 3).

Kanāniešu sievieti apmeklēja tāpēc, ka viņa ticēja, nevis tāpēc, ka pielika Jēzu pie sienas, vai tāpēc, ka viņa viņu šantažēja, sakot: – Ja jūs man neatbildat, es saplēšu Rakstus. Pirms viņai tika piešķirta meitas atbrīvošana, sieviete jau bija noticējusi, atšķirībā no daudziem, kas vēlas, lai noticētu brīnumaina rīcība.

Ko kanāniete dzirdēja par Kristu? Tagad, ja ticība rodas dzirdot, un dzirdot caur Dieva vārdu. Tas, ko dzirdēja kanāniete, nebija brīnumu liecība vai tas, ka kāds slavens ir atgriezies. Dzirdot, ka kāds ir sasniedzis brīnumu, vai lasot reklāmkarogu, kurā teikts, ka viņš ir ieguvis žēlastību, neliks cilvēkam atklāti atzīties, ka Kristus ir Dāvida Dēls!

Liecība, kas rada ticību, nāk no Rakstiem, jo □□tās ir Kristus liecības. Teikt, ka mākslinieks ir atgriezies vai kāds

atstājis narkotikas, prostitūciju utt., Nav likums un Kristus mācekļu apzīmogotā liecība. Praviētis Jesaja ir skaidrs: "Likumam un liecībai! Ja viņi nerunā saskaņā ar šo vārdu, tas notiek tāpēc, ka viņos nav gaismas "(Is 8:20).

Liecība ir baznīcas pazīme, nevis brīnumainas zīmes, jo pats Kristus brīdināja, ka viltus pravieši darīs zīmes, pravietos un izdzenēs dēmonus (Mt 7:22). Auglis, kas nāk no lūpām, tas ir, liecība ir atšķirība starp patieso un viltus pravieti, jo viltus pravietis nāks pārgērbies par aitu, tāpēc ar rīcību un izskatu viņus nav iespējams identificēt (Mt 7:15). -16).

Tas, kurš tic man saskaņā ar Rakstiem, ir Kristus noteiktais nosacījums, lai cilvēkos būtu gaisma "Kas man tic, kā saka Svētie Raksti, no viņa dzemdes izplūdis dzīvā ūdens upes" (Jāņa 7:38), jo Kristus vārdi ir Gars un dzīvība (Jāņa 6:63), neiznīcīga sēkla un tikai šāda sēkla dzied jaunu dzīvi, kas dod tiesības uz mūžīgo dzīvi (1. Pēt. 1:23).

Kas tic Kristum kā Dāvida Dēlam, Kungam, dzīvā Dieva Dēlam, tas vairs nav ārzemnieks vai nepiederošs cilvēks. Viņš nedzīvos uz drupām, kas nokrīt no saimnieka galda, bet ir kļuvis par svēto līdzpilsoņu. Kļuvis par Dieva ģimenes dalībnieku

"Tiklīdz jūs vairs neesat ārzemnieki vai svešinieki, bet gan līdzpilsoņi ar svētajiem un Dieva ģimeni" (Ef. 2:19).

Kas tic Dāvida Dēlam, tas ticēja Ābrahāmam absolītajam pēcnācējam, tāpēc viņš tiek svētīts kā ticīgais Ābrahāms un piedalās visos labumos, ko Dievs absolījis ar savu svēto praviešu starpniecību, jo viss, ko pravieši rakstīja, rakstīja par Dēlu. (Jāņa 5:46 -47; Ebr 1: 1-2).

Kas tic, tas visu var izdarīt Dievā:

"Kas ticībā uzvarēja valstības, praktizēja taisnību, pildīja absolījumus, aizvēra luvu muti, nodzēsa uguns spēku, izbēga no zobena malas, no vājuma smēlās spēku,

cīņā, kurā cīnījās, viņi salika savas armijas. svešinieki. Sievietes savus mirušos saņēma augšāmcelšanās; daži tika spīdzināti, nepieņemot viņu atbrīvošanu, lai panāktu labāku augšāmcelšanos; Un citi piedzīvoja nievājumus un posts, pat ķēdes un cietumus. Viņus nomētā ar akmeni, sazāģēja, tiesāja, nogalināja ar zobenu; viņi staigāja ģērbusies aitās un kazu ādās, bezpalīdzīgi, nomocīti un slikti izturējušies (pret kuriem pasaule nebija cienīga), klīstot pa tuksnešiem un kalniem, kā arī caur zemes bedrēm un alām. Un visi šie cilvēki, kam bija ticības liecība, nerasniedza solījumu, ka Dievs mums sniedz kaut ko labāku, ka bez mums tie netiks pilnveidoti "(Ebr 11:33 -40)